

2310Soul

ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Νίκος Μάρκου
Πυλός (Πυλός του Χώρου,
Μουσείο Φωτογραφίας
Ευρωπαϊκής

PhotoBiennale 2010

Η μεγαλειώδης εγκατάλειψη του θεσσαλονικιότικου άστεως κι ο διακτινισμός των πάντων στη Χαλκιδική την ημέρα της Πρωτομαγιάς, εγκατάλειψη τόσο μαζική που είχε ως αποτέλεσμα η γοητεία της άδειας πόλης να αγγίζει επίπεδα καρτισοσταλικής ομορφιάς πιστοποιήσε μια αλήθεια: όσο άσχημη κι αν είναι η Θεσσαλονίκη, εντούτοις κρύβει χαρές υπέρμετρες όταν μένει χωρίς τους κατοίκους της. Ιδανικός καιρός για εσωτερικό πολιτιστικό τουρισμό, αποφασίσαμε, και αναπτύσσοντας ταχύτητα που μόνο ο Μπαγκς Μπένι ή ο γάτος Σιλβέστρος μπορούν να πιάσουν, αλωνίσαμε και βρεθήκαμε σε μερικά από τα αποτ. που φιλοξενούν το πρώτο μέρος της PhotoBiennale 2010, με άξονα τον τόπο. Στάση πρώτη, Μουσείο Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης. *Niemandland* της Inge Rambow. Συντρίμμια αεροπλάνων, αποσύνθεση, χορηγισμένα μνημεία ενδοξων πεσόντων. Μια περιπλάνηση στην Ουκρανία αλλά και την Ανατολική Γερμανία. Διάστικτη από εικόνες οικολογικής καταστροφής. Μολυσμένα νερά, ημιθανατωμένες βλαστήσεις, που όμως τα χρώματά τους, καρποί επικίνδυνης και τοξικής χημείας, φωτοβολούν γοητευτικά όπως ο θάνατος για μερικούς. Παραδίπλα, τα κάδρα του Νίκου Μάρκου και η ενόπτιο *Τόπος*. *Πυλός του Χώρου*. Προσωπικό φλασμάκι: Όταν παλιά η Καλλιθέα επαιξε στην Α' Εθνική και η τηλεόραση μετέδιδε παιχνίδια από το Ελ Πάσο, πόσο με μάγευε το τεράστιο βραχιόδες όρος που στεκόταν σαν φύλακα φρουρός πίσω από τους πάγκους των ομάδων! Μπορείς να δεις αυτή τη φωτογραφία στην έκθεση του Μάρκου να στέκεται δίπλα σε άδειες

πισίνες, που εντός τους υπάρχει πινακίδα "To the beach", παιδάκια που παίζουν με το αυτοκινητάκι τους παγιδευμένα σε μπαλκόνια σκάμπτων χώρων, περικυκλωμένα από άλλα παγιδευμένα μπαλκόνια, και άφογες εικόνες χωραφιών, φύσης, κυνηγητικών δρόμων σπαρμένων με φυσιγγία η ογκώδεις πέτρες που το ιδεολογικό πλαίσιο του φωτογράφου τα βλέπει σαν έργα τέχνης τα οποία δίνουν άλλο νόημα στους τόπους. Έξω, απόγευμα Σαββάτου, η ζέστη κόλαζε σαν καλοκαίρι, στο σπίτι τα ρεπορτάζ των καναλιών περιέγραφαν τις φασορίες κατά τον εορτασμό της Πρωτομαγιάς στις φραγεδερί της Αριστοτέλους. Το στόρι: Αγωνιστές νέοι του ΠΑΜΕ προσπάθησαν να μοιράσουν φυλλάδια και να αφηνίσουν καλογυμνασμένους συνομήλικούς τους, μανιακούς με την καρτέλη και εθισμένους στα τελευταία νέα για την πορεία της σχέσης της Τζούλιας Αλεξανδράτου με τους γονείς της. Οι φουσκωτοί των μπαρ στάθηκαν εμπίδιο στη διακρίση, καρέκλες και τραπέζια εκσφενδονίστηκαν, συνθήματα, φιλές, μέγα πρόβλημα! Ποιο θα είναι από δω και στο εξής το πρόσωπο-τόπος της Αριστοτέλους; Αγωνιστικό. Ένεκα περισσότερων κινητοποιήσεων και απεργιών που μας φέρνουν οι μέρες του ΔΝΤ, ή φρέντικο και καπουτοινιάρο, με Μάρω Λύτρα αντί για θεοδωράκι και κόκκινα μπλουζάκια πόλο αντί για ανεμίζουσες κόκκινες σημαίες. Αυτή την έδρα ποιος θα την πάρει;

Τούρινα πάμε και κοιτάμε

Το πρωί της επομένης, Κυριακή εξίσου καλύτερη σαν καλοκαίρι και πόλη συνεχίζουσα εγκαταλειμμένη από τις μάζες, μεσημέρι,

ώρα μιάμιση, στο τσακ πριν κλείσει, μπήκαμε στο Κέντρο Πολιτισμού του Δήμου Θεσσαλονίκης στην Τούμπα. Οι ευγενέστατοι υπάλληλοι διήλωσαν πως θα μας περιμένουν μέχρι να τελειώσουμε. Με το πάσο μας, επομένως. Η PhotoBiennale είναι σαν ένα τεράστιο μεταγωγικό αεροπλάνο να προσγειώθηκε στην πόλη φέρνοντας χιλιάδες εικόνες, που πριν ξεφορτωθούν ένας αέρας τις πήρε και τις έσπειρε παντού στη Θεσσαλονίκη. Τα ασπρόμαυρα ξενοδοχεία του Παναγιώτη Φωτιάδη, σε Ελβετία ή Ιταλία, αποτυπώνουν παρόμοιας προδιαγραφής σχεδιασμένα καταφύγια, όπου όσοι και να μένουν δεν θα αφήσουν ποτέ τη σφραγίδα τους.

Cemetery: After Death Shape. Εμπνευσμένα από τη σουπρεματιστική σαρκοφάγο του Μάλεβιτς, τα φέρετρα του Χαράλαμπου Πολιτάκη, αν ξεπεράσεις το μακάβριο της καρέ-καρέ αποκάλυψής τους, απο-θανατίζουν τη μανία με τη σκηματοποίηση και την οικοδόμηση ακόμα και στο θάνατο. Η Ολλανδή Jackie Maria Wessels στην ενόπτιο *The Birdman* παρουσιάζει πορτρέτα μεταναστών από το Σουρινάμ, που τις Κυριακές παρέα με τα ωδικά πιπνά τους στήνουν διαγωνισμούς καλκιφωνίας. Παραδίπλα, το νικτερινό εστοντανέ του Σπύρου Στάβερπη και της ενόπτιας *Nocturno*, οι συναρμολογημένες αναμνήσεις μέσω οικογενειακών φωτογραφιών ανάμεικτων με καθεστωτικές εικόνες προπαγάνδας της Πολωνέζας Karolina Miller και το *Wboxes* του Χριστόφορου Δουλγέρη. Εδώ sos. Ξύλινα κουτιά στους δρόμους του Λονδίνου, που αν δεν σου πουν τι κρύβουν θα πεις πως κά-

ποιος μετακομίζει. Μόνο που αυτοί που έρχονται είναι οι διαδηλωτές των ταραγμένων ημερών, που φέρνουν βανδαλισμό, γκερεμίσματα ή βεβήλωση με σπρέι. Στο πρότζεκτ του ο Δουλγέρης φωτογραφίζει τα αγάλματα του Λονδίνου, έτσι όπως προσπάθησαν να τα περισώσουν οι αρχές για να συνεχίσουν να στέκουν αρτεμλή την επόμενη μέρα.

PhotoΕΛΛαννάσι!

«Τι τέλειες που είναι οι αρχές στην άδεια πόλη!» ουρλιάζαμε σπινάροντας για την επόμενη στάση μας στο Αρχαιολογικό Μουσείο. Το γουρσουζέψαμε, το ματιάξαμε, η μαγεία εξαφανίστηκε, πάψαμε να ελπίζαμε κινούμενων σχεδίων και με το που στοθήκαμε στο γκισέ των πληροφοριών νιώσαμε και πάλι Ελληνόπουλα στο έλεος Ελλήνων. «Από πού πάνε για τη PhotoBiennale;» ρωτήσαμε. Ο ένας από τους τρεις υπαλλήλους δεν ήξερε. Ο δεύτερος μας μίλησε αγγλικά (λογικό, μόνο περίεργοι ξένοι επισκέπτονται μουσεία στις 3 το μεσημέρι, που το έθνος πίνει το Μάη). Ο τρίτος έγινε ένα ξερό «κατά κει». Στο «κατά κει» έπαιξε ένα slide show με τις εικόνες των Αλεξάνδρου Λαμπροβασιλή, Θεόδωρου Τέρπου, Christian Ureta, Vittorio Mortarotti και Δημήτρη Κοιλαλού. Εικόνες δυνατές, από το εγκαταλελειμμένο αεροδρόμιο του Ελληνικού μέχρι ένα ιταλικό πουθενά απασθαστισμένο ποικιτικό, που όμως σχεδόν «καίγονταν» από τον ήλιο και το φως που πλημύριζαν από παντού την αίθουσα προβολής. (Μερμηνήστε, κύριε Ιωακείμδη, ακοιούνται.) Ήταν μια «άτυχη» στιγμή, συμφωνήσαμε και τραβήξαμε ντουγκρού για το Γεντί Κουλέ, για να δούμε Sarkisian, Bevilacqua, Λάμπρου, Φωτιάδου και Μανουσάκη. Έξω από τις πρώην φυλακές του Επταπυργίου, αμάρτες σφραγισμένες, μόνος ήχος το τσοούγκρισμα των απέναντι μερακλήδων της ταβέρνας «Γεντί». Τι διάολο, ας ρωτήσουμε τους υπαλλήλους της παρακείμενης Εφορίας Αρχαιοτήτων, «Δεν είναι ανουτά σήμερα λόγω έλλειψης προσωπικού» μας κατατόπισε η κοπέλα. Σημειώτεον πως στον εκθεσιακό χώρο του Γεντί δεν υπάρχει τηλεόραση, άρα δεν μπορείς να μάθεις ούτε θα προσλάβουν προσωπικό ή τότε θα επιστρέψει ο υπάλληλος που κανονικά θα έπρεπε να είναι στη θέση του για να μας ανοίξει (αλλά κλάιν μαιν. Μάης είναι, ποιος θα έρθει κυριακάτικα στην άλλη άκρη της Θεσσαλονίκης). Ξενερώσαμε οικτρά και πήραμε το δρόμο για το σπίτι, πριν η πόλη ξεαναφουλάρει από τα στίφη των εκδρομικών. Παρ' όλα αυτά, τολμήστε το! Πάτε παντού. Η PhotoBiennale 2010 είναι μια μορφή αντίστασης στις άγριες μέρες και τα βάρβαρα ήθη που από δω και μπρος θα ξεχειλίσουν. **A**

→ stefanotsitsopoulos@yahoo.gr

Tanguera from buenos aires

Η πολυβραβευμένη παράσταση και πρώτο tango-μюзикаλ στην ιστορία του tango ανεβαίνει Θεσσαλονίκη. Στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης. 14-19/5

